

Égetni szánt levél

*Hihettem: kedves arcod
csak az enyémmel e g y ü t t
ráncosodik majd lassan,
s hamuhodó hajunkra
gyermekünk ragyognak
a ritkás láng-lugasban.
Várhattam: felezett gond
s kettőzött gyönyörűség
még minden holnapunk.
Gondoltam: nem eshet meg
nagyobb árulás köztünk,
mintha külön halunk.*

*Biztam: olyan acélból
kovácsolt eggyé minket
a becsvágyó idő is,
mely nem csak törhetetlen,
de elgörbíthetetlen,
s megkopván — feltündöklik.
Egymásból számkivetve,
elévült jövendönket
rom és burján belakja.
Téglánként mind leépül,
elszelel porszemenként,
mi á l t a l u n k maradna.*

*Persze: a körülmények!
Másokra, másra fogni,
mi b e l ő l ű n k hiányzott!
Most választásom nyitját
kutatom önmagamban;
de benned sem találom.
Dühödt ön-keresésben,
egymás-fogyatkozásban
mohón tapodni azt,
ami még fölnőhetne
kettőnkéből-szökkent száron,
s teremne még vígaszt!*

*Vagy tán a z o n a nyáron,
mindjárt a kezdetekben,
már köpni kellett volna
— mert bizón hunyorogtak,
mert hihetön hitettek —
a hazug csillagokba?
Most, hogy az „eztán” fénye
hasít az „ezelőtt”-be,
szemet talál a vak tyúk?
Megért tizenöt évet
a képtelen kísérlet,
hogy „Majd mi megmutatjuk!”?*

*Ki kurvaként ragaszkodsz
kurafi képzelethez —
igazad van, ha elvetsz!
De hadd kérdezzem: most majd,
a n é l k ü l e m-időben
jobban magadra lelhetsz?
Nagy szegyenem, hogy értem
oktalan szegyened, mely
ellenem tévedett,
s kivert kutyaként bánom:
nem védhetlek meg attól,
mi téged fenyeget!*

*... Jó így most már. A gyermek,
sejtjeink sajtó sarja,
megítél majd keményen.
Ne osztozkodj velem már
múlt kódén, holnap árnyán,
hamuba sült reményen.
Egyenlőségedet majd
kérd számon mindig attól,
ki e g y e n l ő b b é tétet.
Szeretlek; egy szerelmem
el soha nem kezdődött —
ez is; hogy érne véget?*